

Muistelmia Maailman Sodasta 1917-1918

OLI toukokuun aurinkoinen päivä. Sotilasjuna lähti Breinart, Minn. nimisen kaupungin asemalta kytämään Washingtonin valtion harjoitusleiriä kohti, mukanaan 19 vaununlastia parhaassa iässä olevia mieriä, joita vietiin "kansanvaltaa suojelemaan," kuten meille sanottiin. Alkumatkalla poikien kasvoilla näkyi vakavanlainen ilmiö. Voi selvästi lukea mietteet, jotka johtuivat matkan omituisuudesta. Matka oli poikkeava meidän tavallisista matkoistamme. Nyt emme olleet matkalla työvoimamme kauppamarkkinoille, vaan nyt olimme matkalla hirvittävää veriliekkiä ja ihmisteurastusta kohti. Nämä mietteet ja ajatukset loivat vakavan ilmeen poikien kasvoille, erikoisesti niiden, jotka olivat selvillä luokkarajoista.

Toista vuorokautta kestäneen matkan perästä saavuttiin harjoitusleirille. Vaunuihin nousi kiireestään kantapäähän asetettuja sotilaskomentajia, jotka komentaen ärjyivät: "ulos vaunuista! Ettekö senkin tompelit kuule!" Nyt se jo alkoi tuntua joltain. Oli mentävä sinne, minne määrättiin, eikä sinne minne tahtoi, ja tehtävä kuinka käskettiin sotilaskomennon alaisena. Nyt oli siviilielämä selkämme takana. Alkoi opetus järjestelmälliseen — lailliseen — ihmisteurastukseen.

Näin viikot vierivät tässä uudessa elämässä. Tämä oli vielä elämää, vaikka valmistusta kuolemaan ja kuolemaa tuottamaan.

Vihdoin meidät muutettiin Californian harjoitusleirille, jossa viimeisteltiin harjoituksemme. Sen jälkeen matkamme alkoi toiselle puolelle valtameren. Saavuimme New Yorkiin, jossa 13 suurta linjalaivaa, varustettu sotilaskuljetusta varten, lastattiin täyteen sotilaita. Matkalle lähdettiin varustettuna tykeillä, taistelulaivoilla ja vedenalaisen hävittäjillä.

Saavuimme Englantiin. Sieltä kanalin poikki Ranskan mantereelle. Nousimme maihin. Leiriytyimme Portau nimiseen pieneen kaupunkiin, jossa levähdimme pari viikkoa. Nyt lähestyi se päivä, jolloin tuli määräys, että kaikkien täytyy valmistautua rintamalle lähtöä varten.

Nyt selveni taasen yksi seikka, jota ei monikaan

poika osannut aavistaa. Nimittäin se, että meidät, jotka kuuluimme kovantyon tekijöiden luokkaan, erotettiin kuin akanat nisuista ja lähetettiin ensimmäiseksi tulilinjalle. Parempiosaiset saivat jäädä muka harjoittamaan uusia tulokkaita, uutta tykinruokaa. Matkamme sujui hitaasti Argonneen rintamaa kohti. Kolmatta vuorokautta matkustettuumme, saavuimme rintaman takapuolelle. Nyt olimme niillä alueilla, joilla sodan kauhut olivat silmämme edessä. Oli astuttava vihollista vastaan. — Niin, vihollista vastaan. — Omia työllistövereitä vastaan. Minkä rikoksen he olivat tehneetkään että meidän täytyi murhata heitä? Tai minkä rikoksen me olimme tehneet, että heidän täytyi murhata meitä. Työllistöverit, te tietoisina työlläisinä tiedätte tämän, miksi näin täytyy olla.

En lähde nyt tässä enempi kertomaan rintamaelämästä ja niistä kauhuista, sillä minun on mahdollista sitä tehdä. Siitä tulisi niin pitkä historia, että tässä ei ole sille tilaa. Tässä vain ylimalkainen kuvaus pintapuolisesti. Teillä on jonkunlainen käsitys siitä mitä on sota. Mutta se ei vastaa kuitenkaan kuin murto-osan siitä, mitä se todellisuudessa on.

Minkälainen on se voima, joka voipi sodan estää. Voipiko sen estää valtakuntien diplomaatit, eli kansainliiton tuomiolaitos? Ei, ne ovat kykenemättömiä siihen. Ne muodostuvat samoista aineista, jotka synnyttävät sodat.

Yksinomaan työväestö voi sodan estää. Mutta siitä on kysymys, kuinka ja miten se voi sen tehdä. Se voipi sen tehdä yksinkertaisesti taloudellisella voimallaan. Muuta voimaa sillä ei ole, eikä se muuta voimaa tarvitsekaan. Siinä on riittävästi voimaa. Se voima on paljon suurempi kuin mitä tarvitaan sotien estämiseen. Se voima ensinnäkin voi poistaa ne syyt, joista sodat syntyvät, koko sotaisen järjestelmän. Meistä jokainen vissiin muistaa, että maailman varsinaisen sodan päätyttyä, kun Saksaa ruvettiin pakottamaan sotakorvauksia maksamaan, Ranskan armeija valloitti Ruhrin, Saksan suurimman teollisuuskeskustan kontrollinsa alle. Ranska aikoi pitää teollisuudet käynnissä.

Mutta kuinka kävi. Ruhrin työväestö alkoi passiiviseen vastarintaan, vaikka tämä kylä tapahtui hallituksen myötävaikutuksella ja isänmaallisessa hengessä. Mutta sittenkin se kelpaa esimerkiksi taloudellisen voiman merkityksestä. Nämä työläiset eivät laskeneet työkalujansa pois. He olivat työmaalla, mutta he eivät tuottaneet mitään. Ranskan sotakoneisto oli voimaton. Se oli aivan pienen lapsen asemassa. Tässä on yksi esimerkki siitä, kuinka työväestön taloudellinen voima voipi tehdä armeijat mitättömiksi.

Mutta niin kauan kuin työväestö antaa siunauksensa sodille, on sotia olemassa. Mutta ilman sitä se on mahdoton. Työväestön voima on ainoa voima, joka voi tehdä maailman turvalliseksi kansanvallalle, poistaa sodan kauhut ja kärsimykset; poistaa kyneleet sotaorpojen poskilta. Siis kehittäkäämme sitä voimaa.

Nyt on kulunut yli kahdeksan vuotta, kun tämä maailman suursota päättyi. Mutta tehtiinkö sillä sodalla maailma turvalliseksi kansanvallalle? Ei tehty. Päinvastoin sitä sotaa seurasi suurempi varustautuminen, seuraavan sodan varalta. Ja missä nyt tänä päivänä ollaan. Tänä päivänä ollaan hirmuisemman sodan kynnyksellä, kuin mitä oli viimeinen sota. Kaikki valtat, pienimmästä suurimpaan, niiden laboratorit, kemistit ja insinöörit työskentelevät hallituksiensa määräyksistä suurempien ja voimakkaimpien murhakoneitten keksimiseksi, tulevan sodan varalta. Suunnattomia rahasummia luovutetaan, jokainen vuosi aina suurempi summa. Rahan puntetta ei näy olevan. Kun suunnitelma on laadittu ja arviolasku viety kongressin hyväksyttäväksi, niin siellä sanotaan: Oh! Sure! Se on välttämätöntä, meidän sotakoneisto on aivan mitätön. Katsokaa Ranskaa, Englantia, Italiaa ja Japania, niin huomaatte, että meidän sotakoneistomme on aivan alkuasteella niihin verrattuna. Ja meidänhän on aivan pakko kulkea edellä. Meidän pääomammehan on sijoitettu ympäri maailman ja sen täytyy olla turvattu.

No näin se sitten varustelu jatkuu. Sitten muokataan maaperä, mielipiteet jotakin kansakuntaa vastaan ja tehdään jonkunlainen diplomaattinen tekosyy, josta voidaan klpinä sytyttää ilmieliekkiin. Ja niin ihmisteurastus on saatu riehumaan. Työtä tehdään sotatarvetehtaisissa ja kaikissa teollisuuslaitoksissa niin kauan, kuin sota ja hävitys kestää.

Mutta minkälaiset ovat taas seuraukset. Lopputon kurjuus ja uudestansa jaloilleen nostaminen. Ja sama ilveily aina vaan uusiintuu, lopputtomiin.

Mutta joskus työväestö kyllästyy tähän ja antaa kielteisen vastauksen, kun vaaditaan teurastuskarjaksi alistumista. "Maailman työläiset liittykää yhteen" taloudelliseen järjestöön. Rakentaakamme sellainen järjestö, jossa ei maantieteelliset rajat, eikä rotueroavaisuudet eroita meitä toisistamme. Meillä on jo luotu pohja, I. W. W., tällaiselle järjestölle. Siihen sopii kaikkien maiden työläiset. Ainoastaan työläiset. Kasvattakaamme ja voimistuttakaamme sitä. Ja järjestykäämme tähän järjestöön. Ja kun me olemme tämän järjestön rakentaneet, niin silloin ei kansainvälinen rikuruus ole mahdollista. Silloin ei Amerikassa kaivettu hiili murskaa Englannin kaivosmiesten lakkoo ja n. e. p. Ja tämän järjestön avulla me voimme lopettaa sotien syyt ja niin tehden sodat.

—Työläinen.